

Arcana Coelestia, ur vol 5 (av 12)

Fortsättning om den Stora Människan och dess motsvarigheter

3741. Himmelriket är liksom en enda människa. Anledningen är att alla enskilda ting i himlen motsvarar Herren allena, nämligen Hans Gudomliga Mänskliga, och Han allena är Människa, n. 49, 288, 565, 1894. På grund av motsvarigheten med Honom och av att vara avbilden och likheten av Honom, så kallas himlen Stora Människan. Från Herrens Gudomliga kommer alla himmelska ting som hör till det goda, och alla andliga ting som hör till det sanna och som finns i himlen . Alla änglar där är former, eller substanser danade allt efter mottagandet av de Gudomliga tingen ifrån Herren. Dessa Gudomliga ting som är Herrens och som tas emot av änglarna kallas himmelska och andliga ting, därför att det Gudomliga livet, och därav det Gudomliga ljuset, tar sin boning i dem och modifieras i dem som mottagare.

[2] Därtill kommer att även de materiella formerna och substanserna hos människan är så beskaffade, men i en lägre grad, eftersom de är grövre och mera sammansatta. Att även dessa är mottagande former för himmelska och andliga ting, syns tydligt av alldeles uppenbara tecken. Ett sådant tecken är tänkandet som flyter in i tungans organiska former och frambringar talet. Ett annat exempel är själsrörelserna som framställer sig åskådliga i ansiktet och viljan som genom muskelformerna övergår i handlingar, och så vidare. Tanken och viljan, som frambringar dessa ting, är andliga och himmelska ting, men formerna eller substanserna, som tar emot dem, och låter dem övergå i handling, är materiella. Att dessa är danade just för mottagandet av de nämnda himmelska och andliga tingen, är uppenbart. Av detta syns, att de kommer från dem, och att, om de inte hade kommit från dem, hade de inte kunnat existera på ett så beskaffat sätt.

3742. Att livet är ett enda, och det kommer från Herren Allena, och att änglar, andar och människor enbart är mottag av liv, har jag fått veta genom så mycket erfarenheter att inte det ringaste tvivel återstår. Själva himlen förnimmer att det förhåller sig på det sättet, i så motto att änglarna tydligt förnimmer att livet flyter in, och även av hur det flyter in, och dessutom av hur mycket och på vilket sätt de tar emot det. När de är i ett mer fullkomligt tillstånd av mottag, så är de i sin frid och lycksalighet, men annars är de i ett tillstånd av oro och en viss ängslan. Men trots det tillägnar de sig Herrens liv så starkt att de förnimmer att de liksom lever av sig själva, men de vet ändå att de inte lever av sig själva. Tillägnandet av Herrens liv kommer av Hans kärlek till och barmhärtighet mot hela människosläktet, nämligen i det att Han vill ge av Sig och det som är Hans åt var och en, och att han verkligen ger så mycket som de tar emot det, det vill säga, i den mån de liksom Hans likheter och belåten är i det godas liv och i det sannas liv, och eftersom ett sådant Gudomligt bemödande beständigt äger rum ifrån Herren, så tillägnas, som sagt, Hans liv.

3743. Men de som inte är i kärlek till Herren och i kärlek till nästan, följaktligen inte i det godas och sannas liv, de kan inte erkänna, att det är ett enda liv som flyter in, och än mindre att detta liv är av Herren. Alla dessa blir förargade och till och med vänder sig bort, när de får höra att de inte lever av sig själva. Det är självkärleken som åstadkommer detta. Vad som är förunderligt är, att även om det genom levande erfarenheter i det andra livet har visats för dem, att de inte lever av sig själva, och de då har blivit överbevisade om saken och medger att det förhåller sig på det sättet, så framhärdar de senare ändå i samma åsikt, och menar att om de levde av någon annan, och inte av sig själva, så skulle allt det angenäma i deras liv gå förlorat. De vet inte att det förhåller sig alldeles tvärtom.

[2] Det är detta som göra att de onda tillägnar sig det onda, eftersom de inte tror att onskorna är irån helvetet och att det goda inte kan tillägnas dem, eftersom de tror att det goda är av dem själva, och inte av Herren. Men de onda och även de helvetiska är trots allt mottagande former för livet ifrån Herren, men sådana former att de antingen förkastar, eller förkväver, eller förvänder det goda och det sanna. Och godheterna och sanningarna, som kommer av Herrens liv, blir således hos dem onskor och falskheter. Det förhåller sig härmed som med solens ljus. Eftersom detta inte är mer än ett enda och vitglänsande, så gestaltar det sig dock olika, alltefter som det passerar genom olika former, eller flyter in i dem. Av detta uppkommer sköna och angenäma färger, men även fula och oangenäma.

3744. Av detta kan man nu inse hur beskaffad himlen är, och varav det kommer sig att den kallas den Stora Människan. Skillnader, till exempel, med hänsyn till det godas och det sannas liv är där oräkneliga, och de förhåller sig allt efter mottagandet av livet ifrån Herren. De befinner sig i alldeles samma förhållande som förhållandet mellan organen, lemmarna, och inälvorna i människokroppen. Eftersom alla dessa är former som ständigt och på ett för vardera bestämt sätt tar emot livet ifrån sin själ, eller rättare sagt genom själen ifrån Herren, så utgör de dock en enda människa, trots att det finns sådana skillnader mellan dem.

3745. Hur stora och hur beskaffade dessa skillnader är, kan man inse av skillnaderna i människokroppen. Det är bekant att det ena organet och lemman inte är det andra likt, t ex att synorganen inte är likadana som hörselorganen, eller luktorganen, eller smakorganen, och inte heller känselorganen, som utbreder sig över hela kroppen, och på samma sätt lemmarna, såsom armarna, händerna, länderna, benen, fotsulorna, och dessutom inälvorna som är gömda i det invärtes, såsom de som hör till huvudet, nämligen den stora och den lilla hjärnan, den förlängda märgen, och ryggmärgen, med alla små organ, inälvor, kärl och fibrer, av vilka de består. Dessutom har vi de som hör till kroppen nedanför huvudet, såsom hjärtat, lungorna, magen, levern, bukspottkörteln, mjälten, inälvorna, tarmkåxet, njurarna, och även de som är ägnade åt fortplantningen hos båda könen. Det är bekant att alla dessa är sins emellan skiljaktiga till formerna och till funktionerna och så skiljaktiga att de är helt och hållet olika. Det är på samma sätt med formerna inom formerna, vilka även de är av en sådan skiljaktighet, att inte en form, inte ens en liten del därav, är alldeles lik en annan, nämligen så lik att den kan sättas i en annans ställe, utan att det sker en aldrig

så liten förändring. Alla dessa kroppsdelar sammantagna motsvarar himlarna, men på ett sådant sätt att det som hos människan är kroppsligt och materiellt, där är himmelskt och andligt. Och motsvarigheten är sådan, att organen därifrån är till och äger bestånd.

3746. Skillnaderna hänför sig i allmänhet alla till huvudets område, till bröstets område, till underlivets område, och till fortplantningsorganens område samt på samma sätt till de delar överallt som är de inre och de yttre.

3747. Jag har talat några gånger med andarna om vår tids lärde, som känner till skillnaden hos människan mellan det invärtes och det utvärtes, men som utöver det inte känner till någonting. Detta känner de inte till som en följd av reflexion över sina egna inre tankar och böjelser, utan på grund av Herrens Ord. De vet inte vad som menas med den invärtes människan, och vad mer är, många tvivlar på att den finns, och till och med förnekar det. Orsaken till detta är att de inte lever den invärtes utan den utvärtes människans liv. Jag har också talat med dem om mycket som för dem vilse, t ex att de oskäligen tycks vara likadana som människan vad gäller organ, inälvor, sinnen, drifter och känslor. Och man berättade för mig att de som är lärda vet mindre om sådana ting än de som är enkla till sinnet, men att de dock tycker sig veta mycket mer, ty de tvistar om sambandet emellan själ och kropp, ja om själva själen vad den är, då likväl de enkla till sinnet vet, att själen är den invärtes människan, och att den är hennes ande som skall leva efter kroppens död, samt att den är själva människan i kroppen.

[2] dessutom att de lärda mer än de enkla till sinnet gör sig lika med djuren, och tillskriver naturen allt, och det Gudomliga knappast något; samt att de inte reflekterar över detta, att människan, helt annorlunda än de oskäligen djuren, kan tänka på himlen, och på Gud, och således upplyftas över sig själv, följaktligen genom kärlek förbindas med Herren, och att hon således efter döden inte kan annat än leva i evighet. Det är alltså i synnerhet dessa som är okunniga om allt detta, att varje minsta ting hos människan kommer från Herren genom himlen, och att himlen är den Stora Människan, som är det som varje minsta ting hos människan har en motsvarighet, vilket också allting i naturen gör. Och om de skulle komma att höra och läsa något om detta, skulle det förmodligen förefalla dem så paradoxalt, att om inte erfarenheten bestyrkte det skulle de förkasta det som en villfarelse. Det är likadant när de får höra att det finnes tre livsgrader i människan precis som det finns tre livsgrader i himlarna, det vill säga, tre himlar, och att människan därför motsvarar de tre himlarna, och att hon själv är bild av en liten himmel, när hon är i det godas och det sannas liv, och genom detta liv är hon en Herrens avbild.

[3] Beträffande dessa livsgrader har jag fått den undervisningen att den yttersta livsgraden är den som kallas den utvärtes eller naturliga människan, genom vilken människan är lik djuren med hänsyn till begär och fantasier. Och den andra graden är den som kallas den invärtes eller förnuftiga människan, genom vilken människan står över djuren, ty genom denna kan hon tänka och vilja det goda och det sanna, samt styra över den naturliga människan, genom att stävja och även förkasta dess begär och fantasier, och dessutom genom att inom sig reflektera över himlen, ja över det

Gudomliga, vilket de oskäligen djuren inte alls kan. Den tredje livsgraden är en som är alldeles okänd för människan, men det är ändå den genom vilken Herren flyter in i det förnuftiga andesinnet, som är det som ger henne förmågan att tänka som människa, och som ger henne samvete, och som gör att hon kan förnimma det goda och det sanna, samt av Herren lyftas upp till Honom. Men dessa ting ligger fjärran från de lärds föreställningar nu för tiden, vilka enbart tvistar om huruvida något finns till eller ej och därför inte kan veta att det finns till så länge de håller på så, och ännu mindre vad det är.

3748. En viss ande som under det han levde i världen, varit berömd bland de allmänt sett lärda, varit skarpsinnig till att bekräfta falskheter, men varit synnerligen krass ifråga om godheter och sanningar, menade, liksom förut i världen, att han visste allt. Ja, det är sådana som tror sig vara de visaste, och att ingenting är obekant för dem. Och sådana som de varit under kroppslivet, sådana är de i det andra livet. Ty allt som tillhör någons liv, det vill säga, som tillhör hans kärlek och böjelse, det följer med honom, och har sin boning inom honom liksom själen i sin kropp, eftersom det är av detta som han har bildat sin själ gäller dess beskaffenhet. Denne, som då var ande, kom till mig, och talade med mig, och trots att han var så beskaffad som nämnt är, så frågade jag honom, vem som förstår mest, den som vet mycket men som är falskt, eller den som vet lite men som är sant. Han svarade, den som vet lite sant, eftersom han menade, att de falskheter som han hade haft, var sanningar, och att han således varit vis.

[2] Sedan ville han resonera om den Stora Människan och om inflytelsen därifrån på alla enskilda delar hos människan. Men då han inte hade något begrepp om detta, frågade jag honom hur han förstår det att tänkandet, som är andligt, sätter hela ansiktet i rörelse, och framställer motsvarande anletsdrag, och att det även sätter alla talorganen i rörelse, och att detta är så tydligt att det leder till en andlig förnimmelse av ett sådant tänkande. Vidare att viljan för en enda handling sätter hela kroppens muskler i rörelse, och tusentals av spridda fibrer. För det som sätter igång rörelsen är andligt, medan det som sätts i rörelse är kroppsligt. Men han visste inte vad han skulle svara. Jag talade vidare om intentioner, och frågade om han visste att intentionen ger upphov till handlingar och rörelser, och att intentionen är närvarande i handlingen och rörelsen, så att den kan bli till och äga bestånd. Han sade att han inte visste det. Därför frågade jag honom, varför han då vill resonera om saken, när han inte ens kände till grundsanningarna. Och jag sade att sådana resonemang är som utspridd damm, vilket falskheterna fördriver, så att han till slut inte vet någonting, och således inte tror någonting.

3749. En viss ande kom oförmodat fram till mig, och flöt in i mitt huvud. Den ena anden kan urskiljas från den andre beroende på vilken kroppsdel de flyter in på. Jag undrade vilken han var och varifrån, men sedan han hade varit tyst en liten stund, sade änglarna som var hos mig, att han blivit utvald bland andarna hos en lärdd som ännu i dag lever i världen, nämligen en lärdd man som företrädesvis eftertraktat rykte för lärddom. Genom denna förmedlande ande kunde jag då även kommunicera med den nämnda människans tänkande. Jag frågade anden, vilken föreställning den där

lärde kunde ha om den Stora Människan och om dess inflytelse, och därmed om motsvarigheten. Han svarade att han inte kunde ha någon föreställning alls. Därefter frågade jag vilken föreställning han hade om himlen. Han sade, att han inte hade någon, förutom hädiska tankar, såsom att man där spelar musikinstrument som är sådana som de som bor på landsbygden brukar framställa toner på. Och ändå är han företrädesvis aktad, och det tros att han vet vad inflytelse vill säga, och vad själen är, och vad dess samband med kroppen är. Man kanske också tror, att han mer än andra vet vad himlen är. Av detta kan man inse hur beskaffade de nu för tiden är som undervisar andra, nämligen att de ställer upp mängder av stötestenar för trons godheter och sanningar, fastän de offentligen framhåller något helt annat.

3750. Hur beskaffad föreställningen om himlen även de har som, mer än alla andra, tros ha kommunikation med himlen, och inflytelse därifrån, har också visats för mig på ett levande sätt. De som syns ovanför huvudet är sådana som i världen velat dyrkas som gudar, och hos vilka självkärleken nått sin höjd genom grader av makt, och en därifrån sig härledande inbillad frihet. Och de är dessutom svekfulla men ger sken av oskuld och kärlek till Herren. De syns i höjden ovanför huvudet till följd av inbillningen om höghet, men trots det befinner de sig under fötterna i helvetet.

[2] En av dem sänkte sig ned till mig, som - enligt vad andra sade till mig - hade varit påve när han levde här i världen. Han talade med mig väldigt artigt, först om Petri nycklar, som han menade sig ha haft själv. Men när jag frågade honom om makten att i himlen släppa in var och en som han själv hade lust till, hade han en så grov föreställning om himlen, att han framställde den som en dörr genom vilken man fick tillträde dit. Han sade att han fritt hade öppnat för de fattiga, men att de rika hade blivit värderade efter sina tillgångar, och att det som det givit honom varit något heligt. När jag frågade honom om han trodde att de som han hade öppnat för hade blivit kvar där, sade han att han inte visste. Om de inte ville stanna kvar, så hade de gått ut därifrån. Vidare sade jag, att han inte hade kunnat känna till deras inre, alltså ifall de varit värdiga eller om de kanske hade varit rövare som borde vara i helvetet. Han sade att sådant hade han inte brytt sig om. Om de inte var värdiga kunde de skickas iväg. Men han undervisades om vad som förstås med Petri nycklar, nämligen en tro grundad på kärlek till Herren och kärlek till nästan, och att Herren allena är Den som släpper in någon i himlen, eftersom Herren allena skänker en sådan tro. Han fick också höra att Petrus inte visar sig för någon, och att han är en enkel ande, som inte har mer makt än någon annan. Om Herren hade han inte någon annan åsikt, än att han bör dyrkas, i den mån han skänker en sådan makt, men om han inte skulle skänka den, så kunde jag förnimma att hans tanke var den, att Herren inte mer borde dyrkas. När jag vidare talade med honom om den invärtes människan, hade han en oren föreställning om den.

[3] Jag fick på ett levande sätt se vilken slags frihet, fullhet, och angenämhet som fanns i hans andning när han satt på sin stol i konsistoriet, och trodde sig ha talat av den Helige Ande. Han försattes i ett likadant tillstånd som det i vilket han hade varit när han satt på sin stol i konsistoriet - ty i det andra livet kan alla lätt försättas i det livstillstånd som man haft i världen, eftersom livstillståndet hos alla finns kvar efter

döden - och jag fick uppleva hur beskaffad andningen som han då hade haft. Den var fri med en angenäm känsla, långsam, regelbunden, djup och uppfyllde bröstet. Men när han blev motsagd, då var det till följd av att andningen vidgades nedåt buken som att något hade vältrat sig och krälat i underlivet. Men när han trodde att det som han hade uttalat var något gudomligt, så förnam han det från sin andning, som var mer tyst och liksom mer i harmoni med den.

[4] Det visades mig sedan, av vilka andar sådana påvar då hade styrts, nämligen av sirenernas skara som fanns över huvudet. De hade tillägnat sig en sådan natur och ett sådant levnadssätt att de nästlar sig in i vilka böjelser som helst med avsikten att härska över andra och få dem att underkasta sig, samt fördärva vem som helst för sin egen skull. Helighet och oskuld är för dem endast ett medel. De är rädda av sig, och handlar försiktigt, men när tillfälle ges, så störtar de sig, för sitt eget nöjes skull, in i grymheter utan allt förbarmande.